Nadir är en helt underbar canaanhane. Typsikt, antar jag, på många vis. Han är väldigt ursprunglig skulle jag villa kalla det, i sina beteenden, så en helt vanlig ”sällskapshund” är det inte. Han är lyhörd, språksäker så hälften vore nog…händer ofta att han tolkar saker som man inte alls tänkt förmedla.

Han är föremålsintresserad, arbetsvillig, lydig och allt man skulle vilja ha hos en arbetande hund. Möjligtvis lite osäker, har tex testat honom på lite agility hinder och det blir verkligen ett ”hinder” om han får för sig att ett utav hindren skall äta upp honom. En enda stor instinkt blir han då. Men med rätt handlag och kunnighet kanske bara det är ett plus, vad vet jag. David och Maria såg ju allt detta när jag var nere, tror det va på en blodspårskurs, och ville att polisen i gbg skulle titta på honom, bara för att få en idé om att canaanhanar inte va lata och odugliga. Lol Skämt åsido, min tanke när jag skaffade hund var att hela min fritid skulle vara hundjobb i skogen. Jag hade ju haft hundar i familjen i hela mitt liv, mest Labrador. Det bästa som finns är att spåra med honom, han är helt fenomenal. I mitt tycke…;) Känslan av att se honom arbeta är helt oslagbar. Jag vill bara gråta. Personligen tror jag att han skulle funka super som sökhund, men det är inget jag gjort än.

Han ÄLSKAR människor, alltså även OKÄNDA. Han märker direkt om någon är intresserad av honom, då vill han bara pussas, vara nära och leka. Helt olikt canaan har jag sett/förstått. Är jag/sambon med och accepterar en ny människa visar han inte någon osäkerhet alls. Är jag ute på kvällen och det kommer nån för honom ”skum” typ, så är han inte sen på att morra till eller så. Han är trots allt rätt nyfiken, vilket är en bra egenskap att utnyttja. David och Maria undrade vad jag hade gjort för att få en sån trevlig hund, på kurserna jag varit där på har han sprungit runt i kurslokalen för att hälsa på alla, sen när det var avklarat gått och lagt sig i sitt hörn för att tugga ben.

Inkallning är han super på, han kan gå balans på tex nedfallna träd, om man säger åt honom ”hoppa upp” letar han efter närmaste stora sten eller dylikt som man kan ha menat och tjofs är han uppe. Han älskar höjder…men det gör väl alla canaan…

Lite kinkig med maten när han är ensam, man får leta efter foder som han tycker är gott. När andra hundar är med äter han ALLT.

Han sover med oss i sängen och har äntligen blivit lite mer tillfreds med min nya sambo. Såna saker kan ta tid för denna känsliga grabb. Tex är han rätt klaustrofobisk av sig, man kan inte muffla hans huvud hur som helst, då backar han. Inte skulle man väl göra det med vilken passerande människa som helst…brukar jag säga. Han säger gärna till om han hör något, och jag visar min uppskattning, men efter jag kollat av läget brukar han lugna sig rätt bra.

Hundmöten med tik går överlag bra, men då han har en vaktlust som han inte får utlopp för där jag nu bor, litar jag inte på att vakten inte tar överhand och han gör illa tex en mindre hund. Man kan säga att vakten är viktigare för denna kille än könsdriften, hittills iaf. Hanhundar går för det mesta inte bra. Han har hanhundskompisar, hans bästis är en Chihuahua kille som han vuxit upp med och mammas terrier. Han har enormt mycket tålamod. Han har varit på hundpensionat där han fått springa med hanhundar, men ägaren där måste ha ett öga på honom så han inte går överstyr. Jag vet inte varför men han tenderar att ta i lite för hårt…tända till på alla cylindrar om ni förstår. Även tikar som ”nobbar” honom är i riskzonen…lol Jag påstår mig inte vara expert men just med Nadir tror jag att hans osäkerhet kan spela in och hans stooora integritet.

Jag kan lätt gå med ledigt koppel på promenad och visar han intresse för en förbi passerande hund viskar jag mest att låta bli, att vi skall vidare, och han går bara vid min sida. Är det en springande lekande hund som frestar mer brukar lek vara tillräkligt för att få honom på andra tankar.

Han vaktar inte mig men om vi skulle vara ute och gå med tex hans hundkompisar, då vaktar han som en tok. Skulle aldrig kunna ha honom lös där jag bor, han gör utfall om tex en hund kommer för nära när hand vänner är med. Om han får känslan av ”flock” går han också in i vaktmode. Det har hänt att han har skadat en hund, Nadde var kopplad med mig när en liten okänd pudel plus mammas terrier kommer springandes, lösa, för att hälsa. Tog två röda sekunder så satt Nadde fast i hans strupe…pma mig om ni gärna vill veta detaljer.

På senare tid har han blivit allt mer frustrerad. Han kan inte springa lös (pga min oro) förutom om jag åker till någon, tex mor, där jag vet att vi är ensamma. Och då helst utan att dom andra hundarna får springa med honom, det är då vakten kickar in, tror jag.

Känns sjukt att sitta och skriva allt detta om min älskade kamrat…och det mesta är ju hur han är nu, det lär ju ändras om han kommer till någon annan.

Nu kommer vi till det mindre viktiga. ;) Knappt ett år sen förändrades mitt (vårat) liv totalt. Jag separerade från min dåvarande sambo efter nära åtta år, flyttade hem till mamma, träffade en ny, köpte lägenhet, blev gravid. Allt, iaf de första, under mycket strul. Tror det satte lite spår hos den lille vildhunden. Satte ju spår i alla oss andra iaf…

Nu VET jag att jag inte kommer orka räcka till, både till ett första barn och en arbetsbehövande hund. Jag vet att vi inte bor så pass bra att vi tex kan ha en inhägnad, på landet med ändlös skog. Det är ju det jag vill att han skall få!

Jag vet att Nadir aldrig skulle skada ett barn, det är inte dillemmat. Däremot vill jag inte ha ångesten att han kommer vakta barnet så hårt som han visat tidigare, samtidigt som han inte kommer kunna få utlopp för andra behov han har. Tex springa fritt och fort genom skogen och ”jaga”… känns egoistiskt att ha honom kvar, hur fin han än må vara, bara för ”att”. Det är ju delvis rätt egoistiskt att ha djur in the first place menar jag… Det är inget Hundliv att gå i kort koppel bredvid en barnvagn, speciellt inte när hans kall ligger nån helt annanstans, det är jag säker på. Han har minst 10 år kvar av sitt liv, ja vill se honom stråla. Skulle vilja att det var med mig… Vet att det finns supermammor på alla sätt och vis som klarar av 100ggr mer än vad jag skulle orka ta itu med, och det gör mig stolt att vara av kvinnosläktet, men jag är rätt säker på mig själv och min förmåga här…kommer inte kunna ha så många järn i elden om ni förstår…